

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Lenky Krupíčkové a Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **S. S.**, zastoupen Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou se sídlem Milady Horákové 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2024, č. j. 32 Az 7/2023-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 30. 1. 2023, č. j. OAM-258/LE-BA01-VL15-2022, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“). Ten shora označeným rozsudkem podanou žalobu zamítl. Plné znění napadeného rozsudku (vč. všech dále označených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je přístupné na www.nssoud.cz, přičemž zdejší soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností, a to z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Souhrnně dovozoval nesprávné posouzení otázky pronásledování Kurdů v Turecku. Žalovaný ani krajský soud nejsou schopni obsáhnout závažnost pronásledování Kurdů v Turecku a jejich informace jsou neúplné. Dodal, že po vydání rozsudku krajského soudu policie zatkla jeho bratrance a strýce za jejich politické aktivity. To dle stěžovatele potvrzuje, že i za jeho aktivity mu v Turecku hrozí pronásledování. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud

zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil se závěry krajského soudu. Domnívá se, že jeho rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, což potvrdil i krajský soud. Odkázal na své vyjádření k žalobě. Závěrem žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, event. zamítl jako nedůvodnou.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro kasační soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost rovněž tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat např. tehdy, nerespektoval-li krajský (městský) soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013-18, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 7 Azs 13/2014-52, nebo ze dne 18. 12. 2019, č. j. 2 Azs 189/2019-37 atp. (posledně uvedeným rozhodnutím zdejší soud odmítl pro nepřijatelnost kasační stížnost směřující proti rozsudku, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany). Uvedené závěry jsou plně aplikovatelné i po novele soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb. (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34, ze dne 14. 10. 2021, č. j. 2 Azs 171/2021-47, ze dne 22. 6. 2023, č. j. 10 Azs 129/2023-34 atp.).

[7] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4)

pokračování

v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] V posuzované věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Danou věc naopak posoudil zcela v souladu s konstantní (přiléhavou) judikaturou, od které kasační soud neshledal důvod se odchýlit.

[9] Stěžovatel předně namítal nesprávné posouzení otázky pronásledování Kurdů v Turecku. Podle názoru kasačního soudu však žalovaný i krajský soud nahlíželi na tvrzené pronásledování stěžovatele v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. usnesení ze dne 18. 1. 2023, č. j. 10 Azs 246/2022-37, ze dne 11. 4. 2024, č. j. 1 Azs 1/2024-36, ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28, ze dne 16. 2. 2023, č. j. 7 Azs 314/2022-33). Za azylově relevantní považuje judikatura např. individualizované obavy osob, jejichž politická aktivita dosahuje určité intenzity, např. účastníků pokusu o státní převrat v roce 2016 (srov. např. usnesení ze dne 14. 12. 2022, č. j. 2 Azs 48/2022-35 a judikaturu tam citovanou, rozsudek ze dne 27. 10. 2020, č. j. 10 Azs 235/2020-35, ze dne 26. 2. 2020, č. j. 10 Azs 278/2019-57, usnesení ze dne 16. 2. 2023, č. j. 7 Azs 314/2022-33, ze dne 15. 12. 2022, č. j. 2 Azs 149/2022-40, ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28, či ze dne 29. 9. 2022, č. j. 1 Azs 180/2022-36). O takovou situaci se však v daném případě nejedná. Přehlédnout nelze ani žalovaným akcentované zásadní rozpory ve výpovědích stěžovatele (srov. str. 4 napadeného rozhodnutí), které vyvolávají nevěrohodnost, resp. účelovost jeho tvrzení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, a ze dne 29. 6. 2005, č. j. 4 Azs 519/2004-83, a usnesení téhož soudu ze dne 9. 8. 2017, č. j. 7 Azs 204/2017-22). Stejně tak nelze přehlédnout ani celkovou obecnost stížní argumentace, již je soud při soudním přezkumu vázán (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21). Žalovaný a krajský soud dostatečně zkoumali i celkovou situaci Kurdů v zemi původu a na tu nahlíželi rovněž v souladu s konstantní judikaturou (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28, či ze dne 16. 2. 2023, č. j. 7 Azs 314/2022-33, ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019-46, ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019-54, ze dne 17. 9. 2020, č. j. 6 Azs 203/2020-28 atp.).

[10] Ve vztahu k hodnocení zjištění skutkového stavu žalovaným postupoval krajský soud též v intencích ustálené a jednoznačné judikatury zdejšího soudu (viz § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66). Tato judikatura mj. vyžaduje, aby obsah spisu poskytoval dostatečnou oporu pro nosné závěry žalovaného. V souzené věci si žalovaný obstaral dostatečné informace o zemi původu. Ve spise jsou založeny mj. tyto dokumenty: Informace OAMP, Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti

občanských svobod a lidských práv ze dne 8. 7. 2022, z Informace OAMP, Turecko – Lidově demokratická strana HDP, ze dne 15. 11. 2022, a z Informace MZV ČR, č. j. 125094-8/2022-LPTP, ze dne 30. 9. 2022. Ostatně stěžovatel ani neuvádí, které informace si měl žalovaný dále obstarat. Lze dodat, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní, resp. doplňkové ochrany je právě žadatel (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48). Na podkladě stížní argumentace nebylo lze shledat ani žádnou jinou vadu v postupu žalovaného (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112, ze dne 25. 5. 2017, č. j. 5 As 49/2016-198, ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 As 15/2016-85 atp.).

[11] S ohledem na výše uvedené a obsah kasační stížnosti neshledal soud důvod ani k výjimečnému prolomení § 104 odst. 4 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014-59, či ze dne 11. 4. 2024, č. j. 1 Azs 1/2024-36, nebo rozsudky ze dne 3. 10. 2018, č. j. 6 Azs 300/2018-23, ze dne 10. 3. 2022, č. j. 10 Azs 537/2021-31, č. 4335/2022 Sb. NSS, či ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012-65, srov. i usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 10. 2021, sp. zn. I. ÚS 344/21). Stěžovatel (poprvé v kasační stížnosti) toliko obecně uvedl, že po vydání rozsudku krajského soudu policie zatkla jeho bratrance a strýce za jejich politické aktivity. To dle stěžovatele potvrzuje, že i za jeho aktivity mu v Turecku hrozí pronásledování. Jak již však soud uvedl výše, stěžovatelova tvrzení stran údajného pronásledování posoudil žalovaný i krajský soud zcela v souladu s judikaturou (shora citována). V souladu s citovanou judikaturou byly akcentovány i rozpory ve výpovědích stěžovatele (stran otázky členství v politické straně a údajného následku v podobě pronásledování za zastávání politických názorů). Stěžovatel ani v kasační stížnosti uvedené závěry žalovaného relevantně nezpochybnil. Pouze obecně uvedl, že po vydání rozsudku byl zatčen jeho strýc a bratranec, aniž by uvedl, jak by mohla tato situace jeho příbuzných ovlivnit jeho obavy, resp. neuvedl žádnou souvislost své politické činnosti s jejich činností. Jinými slovy, ze strohé kasační argumentace ani nevyplývá, proč by toto případné zatčení jakkoliv vypovídalo o nebezpečí hrozícím stěžovali. S ohledem na uvedené neshledal soud důvod k prolomení § 104 odst. 4 s. ř. s., k čemuž má docházet pouze výjimečně na základě relevantních tvrzení, které (1) nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu, (2) tyto skutečnosti nebyly bez vlastního zavinění stěžovatele předmětem zkoumání správního orgánu, (3) zároveň se o těchto skutečnostech lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany, a (4) soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení. (vedle výše uvedených srov. i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2024, č. j. 1 Azs 1/2024-36, ze dne 8. 2. 2024, č. j. 3 Azs 183/2022-41, ze dne 20. 11. 2024, č. j. 8 Azs 190/2024-23, ze dne 13. 1. 2023, č. j. 1 Azs 239/2022-72, či ze dne 12. 9. 2024, č. j. 1 Azs 91/2024-82). Soud dodává, že právní úprava nebrání stěžovateli v podání nové žádosti, ve které může konkretizovat a podložit svá tvrzení (viz např. rozhodnutí ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009-66, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 Azs 14/2014-44). Pro úplnost soud dodává i to, že čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice na řízení o kasační stížnosti nedopadá (usnesení zdejšího soudu ze dne 15. 11. 2018, č. j. 5 Azs 118/2017-144, bod 33, ze dne 12. 9. 2024, č. j. 1 Azs 91/2024-82, nebo rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021-49, body 26-27).

pokračování

[12] I při posuzování doplňkové ochrany bylo postupováno v souladu s právní úpravou a judikaturou (srov. např. rozhodnutí ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 463/2004-43, ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 Azs 31/2010-69, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, ze dne 21. 5. 2008, č. j. 2 Azs 48/2007-71, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68 atp.).

[13] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., a usnesení téhož soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32). Stěžovatel ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů nenáleží. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu